

4^e zondag – 29/30 januari 2019

Jer 1,4-5.17-19 ; Psalm 71(70) ; 1 Cor. 12,31 - 13,13 ; Luc 4,21-30 (Jezus is profeet)

Profeten dat zijn wij

Een profeet is iemand die profeteert, iemand die een profetie uitspreekt. En dan denken wij altijd aan de toekomst. Voor ons is een profeet iemand die de toekomst kan voorspellen. Dat hebben wij er althans van gemaakt. Maar dat klopt natuurlijk niet. Want een profeet is niet iemand die iets zegt over de toekomst, maar integendeel, die iets zegt over het heden.

Een profeet is bovendien iemand die het hardop durft te zeggen. Een profeet is iemand die, zoals wij het zo mooi kunnen zeggen, “zijn mond open doet”. Iemand die niet zwijgt.

In het oude Israël was een profeet iemand die tot het volk sprak namens God, zoals we zojuist hoorden in de eerste lezing, wanneer de profeet Jeremia van God de opdracht krijgt te zeggen wat God wil. En dat wil wel eens ongemakkelijk zijn. Voor Jeremia was het dat ook, en daarom zegt God uitdrukkelijk tegen hem: “laat je niet afschrikken”.

Ja, inderdaad. Als we zo eens kijken in de Heilige Schrift, in de boeken van het Oude Verbond, dan zien we inderdaad dat profeten het moeilijk hebben. Hun boodschap wil wel eens vervelend zijn, voor mensen die aan God geen boodschap hebben. Mensen die zich niet willen laten bekeren, die een God willen “die bij hen past”, zoals wij dat tegenwoordig zo mooi kunnen zeggen. Hoeveel profeten in het oude Israël hebben hun boodschap niet met de dood moeten bekopen?

Ook wij, wij moeten soms profeten zijn. Maar dan van onze tijd. Dat wij voor onze mening durven uit te komen, hardop durven zeggen waar we voor staan, zeggen wat ons inspireert. Wij zijn allemaal profeten. Profeten zijn wij, als wij onze overtuigingen durven delen. Profeten zijn wij, als wij mensen durven aanspreken. Ook durven aanspreken over het geloof, over onze diepste overtuiging. En ook durven zeggen wat ons dwars zit.

Maar het gaat bij profeten, bij mensen die hardop de waarheid durven spreken, niet alleen over het spreken, ze moeten ook gehoord en aanvaard worden, er moeten mensen zijn die luisteren, en die in zich opnemen wat er gezegd wordt. Met andere woorden: hoe wordt een profeet ontvangen?

Want wanneer Jezus in de synagoge van Nazareth mag voorgaan, en dan de passage uit de profeet Jesaja voorleest, die we vorige week in de Evangelie-lezing hoorden, en die hij op zichzelf toepast, dan wordt dat uiteindelijk niet geaccepteerd. Is hij wel die Messias, de Gezalfde, over wie de Geest der Heren is gekomen? Is hij de Messias? Nee toch! Wij kennen hem toch? Hij is toch maar de zoon van Jozef, de timmerman? Wat meent hij zich wel? Een wonderdokter, dat wel. Want hij kan mensen genezen. Maar die wonderen die hij in Kafarnaüm doet, waarom doet hij die ook niet hier, bij ons? En wanneer Jezus dan de gebeurtenissen van de weduwe van Sarepta en de Syriër Naäman aanhaalt om ze toe te passen op wat hem wordt verweten (want het waren in die gevallen buitenlanders die genezen werden), dan wordt het te veel, dan ligt hij er uit, in het dorp.

Omdat Jezus dingen zegt die men liever niet hoort, omdat hij niet denkt zoals de mensen van zijn dorp graag willen horen, wordt hij weggestuurd, weggejaagd. Een profeet wordt niet aanvaard in zijn eigen stad. Dwars door de mensen heen gaat Jezus dan zijn eigen weg.

En wij, wij behoren soms ook tot die luisteraars van Nazareth, die bepaalde dingen liever niet willen horen. Omdat ze ons storen in ons dagelijks comfort. Omdat ze ons prikkelen om na te denken. Omdat wij er in feite niet voor openstaan. Die mensen van Nazareth, dat zijn wij soms ook.

Onze kerk heeft het goede idee gehad om als tweede lezing vandaag het stukje uit de Eerste Corinthiërsbrief van Paulus te kiezen, een lezing die bijna altijd bij huwelijksvieringen wordt gekozen, over de liefde. Laat dat voor ons ook onze instelling zijn, zowel wanneer wij spreken, argumenten aanvoeren, discussiëren, willen overtuigen, dat alles mag gebeuren in een geest van openheid, liefde, respect voor de ander, ontvankelijkheid. En laat dat voor ons ook onze instelling zijn, wanneer wij luisteren, dat alles mag gebeuren in een geest van openheid, liefde, respect voor de ander, luisterbereidheid, ontvankelijkheid.

Régis de la Haye, diaken